

Kdo se je še spominjal zdaj ropotače? Le oče mi je rekel: „Ivo, v tako vroč boj pa ne jemlji tako slabega orodja!“ Nič nisem odgovoril. Kako neki? Prišli smo prav od procesije. Ali ni Velika sobota kaj drugega kot Veliki petek?

Bogati ljudje.

*Ko vzklijejo bogato cvetke
in stko po zemlji pisan prt,
kako je zemlja vsa cvetoča,
vsa kakor samo eden vrt.*

*Tedaj odpre se nam bogastva
in sladke radosti zaklad,
ni kralj na zlatem ni prestolu
tako vesel, tako bogat!*

*O, pridite k nam po cvetove,
ki v njih je med in kras na njih!
Kako ljubō jih k nam nagiblje
pomladi nežne topli dih!*

*V srce veselja, kito cvetja
vsakomur, kdor dospe do nas!
Pa bi nam v srcu ne kipelo,
pa bi nam ne žarel obraz?*

Leon Poljak.

Iz zime v pomlad.

Spisal Ivo Blažič.

Nalahno je zavel gorak dih od juga; sklonile so se veje, zahreščale. Daleč v gorah se je svetlikal beli sneg, vrhovi so bili okičeni s krasno krono, visoko nad njimi se je dvigal pod neizmerni nebeški obok ponosni orel. Solnce se je upiralo z vso jakostjo v grebene visokih hribov, sneg se je tajal, voda je drla v dolino.

V dolini so pa zaveli gorki dihi in poljubljali tanke vrhove belolistih brez. In vsa prostrana dolina se je odzvala temu poljubi prve pomladanske sapice: trava je jela zeleneti, popki so poganjali. In glej! Tam v zatišju

leskovega grma cinglja tisoč belih zvončkov tja po livadi do smrekovega gozda, ki skaklja iz njega poskočen potoček, ves krasne volje. Tisoč skromnih ponižnih vijolic, teh modrih cvetk, vonjajočih znanilk vesele pomladi, je vzkliko po logu. Deklice jih trgajo in pleto v šopke. Kako jim žare lica veselja! Pomlad se bliža, siploč povsod radost. In otroško srce koprne po kukavičjem petju, s hrepenenjem čaka ubranih melodij mojstra slavca.

Potoček žubori mimo drobnih kamenčkov mirno dalje v majhnih ovinkih. Nizki gabri se sklanjajo in izročajo valčkom tisočere pozdrave.

Zagostolela je lastovica, se spustila na tla in izbrala na senožeti drobnih bilk, jih pridno trgala s kljunčkom ter odletela.

V rebri se je oglasil orel. Spustil se je na zemljo in pobral hrastovo trhlo vejico, se dvignil in jel zidati gnezdo na hrastu.

Pomlad je dospela.

Na kraju gozda so se zbudile črne mravlje iz zimskega spanja ter zlezle na svetlo.

Solnčni prameni so padali skozi veje visokih smrek na mravljišče. Sem iz gozda so se glasili prvi glasovi kukavice: „Kuku! Kuku!“ Črni kos je drobil svojo pesem o večnolepi pomladi.

In bilo je tako prijetno, lepo! Vsa prostrana priroda je oživila, nove moči so jo napojile, in poganjala je bujno cvetje.

Mladina je težko pričakovala pomladi. In ko je prišla blagodarna Vesna s tisoč rožami in nešteto bujnimi cvetovi, je snemala vzradoščena mladina pokrivala z glav, poklekala na sveto rodno zemljo in vzklikala: „Pozdravljamo te! Prinesla si nam veselja in toliko dobrot!“

V novo življenje.

Spisal *Fr. Palnák*.

avno je zazvonilo v visokem stolpu, in veselo so se razlegali polni glasovi po dolini in peli visoko velikonočno pesem. Vsa srca so bila polna nebeške melodije. Zvonovi pa so tudi peli tako krasno, tako svečano, da je vsakemu človeku seglo do srca in da so vsi govorili in čutili: „Kristus je vstal!“

Veselje se je razlegalo povsod. Vsa priroda je govorila in šepetala besede, ki so naznanjale največje veselje, ki so bile porok največje ljubezni: „Kristus je vstal!“

In modre vijolice so zadehtele, beli zvončki zacingljali, mlada zelena travica se je popela više. Solnce je gredo; breze, topoli in kostanji so razvijali svoje smolnate vonjive liste, lipe so napenjale pokajoče popke. „Kristus je vstal!“

In vrabci, kavke in drugi ptiči so si že delali radostno gnezda, muhe so sedale po stenah, se lovile v zlatih solnčnih žarkih in se grele v njihovi mladi poživljajoči toploti. Vse se je veselilo: mlada priroda in tudi ljudje, mladi in stari . . .